

LBRIS

We know
books

Alexandra-Alina LUCA

Aripi de înger

Editura JUNIMEA
2025

CUPRINS

Prolog ELIKAI.....	5
Capitolul I CELESTIA	13
Capitolul II CELESTIA.....	19
Capitolul III JADEN	29
Capitolul IV CELESTIA.....	32
Capitolul V CELESTIA	42
Capitolul VI CELESTIA.....	59
Capitolul VII CELESTIA.....	67
Capitolul VIII JETT	83
Capitolul IX CELESTIA.....	88
Capitolul X CELESTIA	100
Capitolul XI CELESTIA.....	111
Capitolul XII THOR.....	125
Capitolul XIII ARIEL	128
Capitolul XIV JETT	134
Capitolul XV CELESTIA	142
Capitolul XVI ARIEL.....	147
Capitolul XVII THOR.....	155
Capitolul XVIII CELESTIA.....	176
Capitolul XIX CELESTIA.....	185
Capitolul XX THOR	194
Capitolul XXI CELESTIA.....	204
Capitolul XXII JETT	210
Capitolul XXIII CELESTIA.....	213
Capitolul XXIV ARIEL.....	221
Capitolul XXV CELESTIA.....	223
Capitolul XXVI THOR	234
Capitolul XXVII CELESTIA	240
Capitolul XXVIII JAWWAL	246
Capitolul XXIX THOR.....	250
Capitolul XXX CELESTIA.....	261
Capitolul XXXI THOR.....	271
Capitolul XXXII THOR	280

Capitolul XXXIII CELESTIA.....	293
Capitolul XXXIV THOR.....	299
Capitolul XXXV CELESTIA.....	303
Capitolul XXXVI ARIEL.....	307
Capitolul XXXVII CELESTIA.....	310
Capitolul XXXVIII THOR.....	315
Capitolul XXXIX ARIEL.....	321
Capitolul XL ARIEL.....	326
Capitolul XLI CELESTIA.....	332
Epilog JETT.....	338

Prolog
ELIKAI

Septembrie 2018

Nimeni nu-l observase strecurându-se în noapte. Poate pentru că străinul făcea el însuși parte din întuneric, cu gluga sa neagră trasă peste față ca să-i acopere toate trăsăturile. Mersul îi era ușor și rapid, având grația și vigilența unei feline. Totul la el părea făcut dintr-un material ușor și flexibil.

Iar în timp ce înainta pe drumul scurt pe care îl avea de parcurs, străinul se întreba în sinea lui cât de proaste sau de leneșe trebuiau să fie gărzile ca să îl lase să treacă așa fără măcar să-i remarce prezența. Nu era de mirare că în ultimul an avuseseră loc atâtea atacuri asupra Salonului. Idioții ăia dormeau tun. Cu atât mai bine pentru el. Cu atât mai bine.

Străinul se strecură fără probleme spre biroul Maestrului. Gărzile de la *toate* ușile erau adormite.

– Asta e chiar prea de tot, își spuse el. Când va ajunge la Maestru va face o plângere specială în ceea ce îi privește pe colegii lui, chiar dacă asta nu era scopul principal al venirii lui neanunțate.

Îi aruncă o privire scurtă Gardianului de serviciu care sforăia cu gura deschisă în stânga lui și, clătinând ușor din cap, trase de ușa de la biroul Maestrului. De mult timp nu mai văzuse atâta incompetență la locul de muncă.

Străinul intră în birou și mireasma florilor îl învălui ca într-un cocon, făcându-l să se mai destindă puțin. Totuși, nu își pierdu concentrarea nicio clipă. Nu, dacă voia să reușească în ceea ce își propusese trebuia să rămână atent, hotărât el. Și, deodată biroul își pierdu tot farmecul, rămânând în mintea lui doar ce era de fapt: o seră îmbâcsită în care nu mai intrase o gură de aer proaspăt de la mijlocul lui august, anul trecut.

Bărbatul închise ușa în urma lui și înaintă pe pământul care ținea loc de pardoseală. Peste tot în jurul lui erau îngră-mădite fructe, legume și flori pe care nu le-ar fi putut identifica nici dacă ar fi avut la el un atlas de botanică. Plantele aveau forme și mirosuri ciudate, iar dacă la prima vedere ar fi putut părea prietenoase, nu erau așa. Bineînțeles, unele dintre ele puteau trata răni sau servi ca ingrediente pentru poțiuni vindecătoare, dar cealalte?

- Adică, se întrebă el, uitându-se sceptic la un copac așezat într-un ghiveci, ce altă utilitate ar putea avea niște fructe verzi, pătate cu roșu, dacă nu aceea de otravă? Nu era treaba lui, bineînțeles, dar tare i se părea că Maestrul se juca cu focul.

Deși încă silențioși, pașii străinului se auzeau tot mai tare acum, asta și datorită pământului umed în care i se afundau ghetetele. Pleosc! Pleosc! făceau ghetetele lui când înainta prin grădină. Seră blestemată! Probabil că Maestrul o udase de curând. Gândul îl indispușe. Trebuia să încetinească. Până nu ajungea în fața Maestrului nu putea să riște. Trecuse de atâtea obstacole venind din camera sa, putea să mai aibă răbdare încă câteva minute. La urma urmelor, discreția era de maximă importanță în situația lui.

- Rahat, înjură străinul. Un vrej imens doldora de frăguțe roz îi tăia calea, parcă punându-i la îndoială intențiile. Dacă l-ar fi împins la o parte, ar fi cauzat prea mult zgomot așa că se lăsă încet în genunchi, atent la fiecare mișcare a vrejului care părea să se mărească din ce în ce mai mult pentru a-i opri trecerea. Trebuia să se miște repede și să fie atent. Nu știa ce țepi puteau ieși din planta aceea. Își cunoștea Maestrul: ținea tot felul de chestii ciudate.

Spre lauda lui, străinul dădu dovadă de multă pricepere, rostogolindu-se pe sub vrej, fără să cauzeze prea mult zgomot. De fapt, în afară de plescăitul mut pe care îl făcuseră hainele lui când se impregnară de glod, nu se auzi nimic. Străinul se ridică de jos cu repeziciune, terorizat de ideea că vrejul ar fi putut să-l urmărească ca un dușman răuvoitor. Însă, când își întoarse capul spre el, bărbatul observă că

planta se redusese la mărimea ei inițială, ceea ce era un lucru bun, fiindcă însemna o problemă în minus.

Tocmai trecea pe lângă un pâlc de plante galbene cu portocaliu care parcă îl priveau cu luare aminte, când auzi vocea Maestrului:

– Ah, Elikai, tu erai! Văd că ai făcut cunoștință cu Pharrell.

Străinul își dădu ochii peste cap. Maestrul îl reperase deja.

– Presupun că Pharrell e planta aia blestemată care se pregătise să mă atace?

– Da, chiar el e.

Pharrell, într-adevăr. Ce nume idiot să-i pui unei plante. Plantele n-ar trebui să aibă un nume în primul rând. Chiar dacă era vorba de unele care creșteau și se comportau ca niște soldăței în miniatură.

– L-am achiziționat acum câteva zile din America de Sud, continuă Maestrul. Știi, acolo găsești cele mai trăsnete lucruri. Și pe draga de Faith tot de acolo am luat-o.

– O, nu! își spuse Elikai alarmat. Când începea să vorbească de mâța lui, Maestrul nu se mai oprea. Nu că lui nu i-ar fi plăcut pisicile. Ba chiar îi plăceau foarte mult, însă Maestrul era de-a dreptul obsedat de ele. Putea să vorbească o zi întregă de dimineață și până seara numai despre ce îi plăcea să mănânce „dragei” de Faith. Și apoi, ce pisică mai era și aceea...Elikai fu scuturat de un tremur de oroare numai gândindu-se la creatura în cauză.

Când trecu de ultimul tufiș care îi separa și apăru în raza vizuală a Maestrului său, Elikai își trase gluga de pe cap.

Maestrul nu oftă, dar Elikai știa ce putea vedea el când îl privea. Chipul lui era tânăr și, deși nu i-ai fi dat mai mult de 20 de ani, Elikai trecuse deja de cea de a 31-a aniversare. Era un tip destul de înalt, cu un corp robust, bine lucrat de antrenamentele cu Maestrul și ceilalți Gardieni. Cu toate astea, atributele lui pozitive se opreau aici. O cicatrice urâtă îi cobora de la tâmplă până aproape de bărbie, desfigurându-i tot obrazul drept. Ca să nu mai pară atât de vulnerabil, Elikai se îmbrăcase din cap până-n picioare în negru. Își zicea că

nuanța întunecată îi dădea un minim de respectabilitate. Deși cu noroiul de pe haine...

Elikai se uită în jos la el însuși, strâmbând din nas. Nu, respectabilitatea lui se pierduse pe undeva prin glodul din sera Maestrului. El însă făcea o treabă grozavă, părând să nu dea importanță felului în care arăta elevul său.

Maestrul levită pe tavan împreună cu biroul lui încărcat de hârtii și documente pe care părea că le studia cu atenție. Faith era tolănită pe un scăunel suspendat în aer și miorlăia nemulțumită că fusese trezită din somnul ei de frumusețe. Un neon de deasupra capetelor lor lumina apartamentele care erau teoretic și practic, o gradină mobilată cu pat și birou.

Când își ridică capul din documente, un zâmbet strâmb se lăți pe fața Maestrului, care nu părea nici el departe de 20 de ani, deși în acel an își serba cea de-a 223-a aniversare.

– Văd că arăți într-un mare fel, Elikai, dragule, îi susură în cele din urmă Ariel Santiago.

Elikai înjură în felul cel mai murdar pe care îl cunoștea el. Tocmai când se gândise că poate Maestrul nu-i va lua în seamă hainele murdare. Dar el lua *totul* în seamă.

Ochii lui erau animați de un gând secret care părea că-l amuză.

– Te pomenești că ai venit să-mi faci declarații la balcon, Romeo, zise el într-o manieră afectată de parcă ar fi fost pe scenă.

Elikai se blestemă în sinea lui că nu putea găsi o replică destul de isteată cu care să parzeze lovitura Maestrului. De ce toți ceilalți știau ce să zică la locul și mai ales momentul potrivit și el nu? Se simțea deja destul de prost că el stătea uneori nopțile și se gândea la ce ar fi putut spune în anumite situații și atunci îi apăreau mii și mii de variante posibile, dar pe care urma să nu le mai folosească niciodată pentru că momentul critic trecuse deja de mult. Era stupid. Poate dacă ar fi citit mai multe cărți precum Thor ar fi putut măcar să citeze câteva replici răsuflăte. Chiar și în momentul ăsta.

de sânge. Dar apoi, de nicăieri, apăreau flăcări care le ardeau și o față blonda cu ochi verzi neînduplecați care le controla. O clipă fata privea concentrată spre un punct pe care el nu îl putuse distinge, după care era înghițită de vâlvătaile ei și dispărea în neant.

O față născută din foc și arșiță. O raritate printre Gardieni. O Flame. Nu se mai născuse una de mult, mult timp. Cu toate astea, un copil al focului printre muritori putea fi cauza unei distrugerii ireparabile dacă nu-și putea stăpâni darul. Această față putea fi la fel de bine o binecuvântare, cât și un blestem. Trebuiau să acționeze. Iar asta rapid. După expresia preocupată de pe fața lui, se părea că Ariel înțelegea și el starea de alertă a elevului său.

Când imaginile își terminară succesiunea lor grăbită, sfera de apa, redevenită turcoaz, se întoarse înapoi spre cel care o crease, micșorându-se din ce în ce mai mult până când deveni de mărimea unui fir de praf și fu absorbită complet în arătătorul lui Elikai.

– Înțelegi acum de ce te-am deranjat la ora asta, zise Elikai privindu-și cu atenție Maestrul.

Ariel Santiago rămase o vreme gânditor fără să-i răspundă nimic. În față, pisica odioasă a Maestrului se urcase pe biroul plin de hârtii și își arcuia spatele, cerșind atenția stăpânului său.

Faith era o pisică sălbatică din specia kodkod și din punctul de vedere al lui Elikai, animalul acela numai pisică nu era. Creatura părea să aibă amestecată în fizionomia ei undeva la vreo trei specii de alte animale printre care o nevăstuică, un linx și un ghepard. Chiar și în privire, Faith avea ceva atât de primitiv, încât lui Elikai îi era și frică să se uite prea atent în ochii ei. De fapt, Elikai nu se uita niciodată în ochii lui Faith, punct. Pisica lui Ariel era mult prea înspăimântătoare. Avea uneori chiar coșmaruri că Faith i se strecura noaptea în cameră și...

– Trebuie să ne grăbim, hotărî Ariel. La revărsatul zorilor am să-l chem pe Jett și rezolvăm.

– Dacă mi se îngăduie..., îl întrerupse Elikai cu fermietate, dar nu fără respect. Tocmai de aceea am venit. Voiam

să-ți cer, dacă se poate, permisiunea de a pleca eu după fata-Flame.

Măestrul îi studie cu o expresie tristă cicatricea de pe obraz, parcă evaluând un caz pierdut. Elikai aproape că îi putea auzi gândurile: „*E o misiune mult prea complicată pentru Elikai... Nu se poate...*”

– Nu crezi, continua Gardianul disperat, că e mai mult decât o simplă coincidență faptul că eu am fost cel care a văzut toate astea? Nu crezi că destinul e cel care a hotărât...

– Vom discuta asta mai pe larg mâine în sala de antrenamente de față cu ceilalți Gardieni. Nu e corect față de ei să negociem doar noi doi în privat. În definitiv, fata-Flame e o problemă care ne privește pe toți, declară Ariel ferindu-și privirea de cea a elevului său. Într-o notă mai veselă, tocmai am aflat că Faith e însărcinată și mă întrebam dacă nu vrei și tu un pui.

Însă Elikai nu mai ascultă și restul. Se avântă înapoi în noapte fără să-și ia la revedere, lăsându-i în urmă pe Maestru și pe mâța lui. Nici măcar nu-i atrase atenția lui Ariel că gărzile Salonului dormeau la post, atât de supărat era.

– Da, își zise el cu amărăciune, în timp ce trecea din nou pe lângă Pharrell și frăguțele lui roz.

Dacă n-ar fi fost nenorocita de zgârietură a vârcolacului ar fi fost deja plecat în misiune. Dar nu, acum trebuia să rămână acasă și să privească cum un individ ca Jett primea laurii muncii sale, ale lui Elikai. Nu că l-ar fi invidiat sau ceva, nici măcar nu era ceva de invidiat la Jett – poate în afară de mușchii lui – dar să vezi lumea, să-i simți pulsul fremătând în jurul tău, asta era de-a dreptul ceva ce Elikai își dorea mai mult decât orice altceva.

Era ceva ce făcea ca lumea oamenilor să fie de-a dreptul fascinantă. Felul lor fără griji de a merge pe stradă, brutăriile în care se simțea mirosul cald al pâinii coapte, nostalgia parcurilor pline de copii râzând în timp ce desenau forme pe asfalt cu cretă colorată... Astea erau lucrurile pe care le văzuse doar în treacăt în copilărie când i se permisese să ia parte la câteva misiuni mai ușoare, însoțit de Gardieni adulți. Astea erau și lucrurile care, din coincidență sau nu, îi lipseau cel

mai mult acum, când cariera lui era oficial terminată. De 17 ani încoace totul devenise despre zgârietura vârcolacului. Elikai își spunea uneori că mai bine ar fi murit atunci, la 14 ani, decât să supraviețuiască ca o corcitură între un Înger, un vârcolac și un om. Acum nu era decât o ruină. O ruină a ceea ce fusese cu ani în urmă. Ce ghinion că dintre atâția Gardieni, vârcolacul îl alesese tocmai pe el!

Lui Elikai îi venea să-și rupă pielea de pe față, dar știa ca asta nu i-ar fi folosit la nimic. Ariel fusese foarte ferm când îl respinsese. Problema urma să fie discutată de față cu toți Gardienii și altcineva urma să primească misiunea lui. Cel mai probabil Jett. Cel mai probabil el.

Gardianul pierduse numărul înjurăturilor pe care le folosise în acea noapte, dar mai adaugă una la numărătoare și se afundă și mai mult în întuneric. Liniște, de asta avea el nevoie acum când visele lui fuseseră făcute fărâme din nou. Liniște, liniște și doar liniște.

Capitolul I CELESTIA

Noiembrie, 2018

Celestia Gauntlet stătea în prima bancă încă de când fusese în clasa I și chiar în acel moment se afla în locul ideal ca să observe cât de plictisitoare era ora de română. Studiau din nou – pentru ce trebuia să fie a patra oară în tot atâția ani – *Enigma Otiliei*. De parcă toți elevii din clasă erau cretini și aveau nevoie să li se repete iar și iar aceleași informații răsuflăte. Și totuși, profesoara lor, domnișoara Hausmann era determinată să-i oblige să analizeze din nou aceeași carte.

– Real, domnișoară Hausmann nu e urâtă, își zise Celestia în timp ce îi analiza silueta subțire care se plimba grăbită înainte și-napoi prin fața tablei.

Hera Hausmann era fiica unor sași din Ardeal și arăta exact cum te-ai aștepta: era înaltă și blondă cu ochi albaștri. Obrajii ei erau rozalii și proaspeți, sprâncenele bine conturate la salon și părul îi stătea aranjat în bucle largi în jurul feței. Numai nasul ei era puțin prea cârn și...

– Celestia Gauntlet! strigă profesoara, trezind-o pe Celestia din reverie.

Din toate direcțiile se auziră râsetele imature ale colegilor. Nu era ca și cum vreo unul dintre ei fusese cu adevărat atent la oră. De fapt, din experiența ei, Celestia putea să numească vreo 10 alte activități pe care le practica colegii ei în timpul lecțiilor. Printre ele: reparatul manichiurii, jocurile pe telefon, ronțăitul chipsurilor, scrisul biletelor și băutul de energizante. Râsul lor era doar un mod de a-și ascunde obiceiurile neregulamentare în spatele unui paravan de lingușeală.

– Da, doamna profesoară, răspuse ea prompt, uitându-se cu ochi mari la autoritatea științifică din fața sa.

Celestia folosea trucul ăsta genial de a părea veșnic inocentă în fața profesorilor. Funcționa de fiecare dată.

Hera Hausmann inspiră și expiră adânc, încercând să-și păstreze calmul.

Până la urmă era vorba de cea care obținuse premiul I și coroniță la sfârșitul anului trecut. Profesoara nu putea să-i facă nimic. Mai ales când ea îi dovedise domnișoarei Hausmann că lua 10 la toate testele ei scrise și că răspundea perfect la ore.

– Domnișoară Gauntlet, știi despre ce vorbeam mai devreme?

– Sigur, doamna profesoară. Vorbeam despre *Enigma Otiliei*.

Domnișoara Hausmann își trecu o mână prin păr, părând extenuată.

– Bine, asta e bine, șopti profesoara, probabil încercând să se asigure pe sine că totul era sub control. Celestia, numește-mi trei personaje și o relație de orice fel care se ivește între ele.

Celestia îi zâmbi suav profesoarei:

– Așa cum spuneți și dumneavoastră mai devreme, avem triunghiul amoros dintre Otilia, Felix și Pascalopol.

Deși nimeni nu credea asta, Celestia putea să fie și atentă la ore în timp ce se plictisea, visa cu ochii deschiși la probleme existențiale sau cine mai știe ce altceva făcea. Șah mat pentru colegii ei afurisiți. Șah mat și pentru profesoară.

– Poți să...

Însă cuvintele profesoarei fură înecate de urletul puternic al clopoțelului. Clopoțelul de la Liceul Filologic din Iași era un coșmar pentru toată lumea de fiecare dată când suna. Era mai mult ca o alarmă decât un clopoțel. De data asta însă, Celestia se bucură de intervenția sa brutală. O scăpase de explicații inutile care îi consumau din timpul în care ar fi putut face altceva mai productiv.

Domnișoara Hausmann îi aruncă Celestiei o ultimă privire pătrunzătoare care părea a spune: „să știi că nu am terminat cu tine”, își adună geanta de piele neagră și catalogul și ieși afară din clasă. Celestia așteptă vreo două minute ca să fie sigură că profesoara avea un avans considerabil, își lua ghiozdanul de sub bancă, îl puse pe umărul drept și o tuli afară pe ușă. În urma ei câteva din fetele din clasă chicotiră răutăcioase.

– Lasă-le să râdă, își zise Celestia.

Ea una avea de ajuns la o întâlnire extrem de importantă.

*

Celestia coborî zecile de trepte mărginite de balustradă de fier, traversă holurile de la parter și în final, ajunse în fața vestiarului băieților. Vestiarul era așezat într-un colțon întunecat care la ora respectivă era complet părăsit. Era totuși pauza mare și ceilalți elevi nu aveau să vină acolo pentru alte 10 minute.

Celestia trase de ușa albă de plastic și intră înăuntru. O singură privire aruncată interiorului gol îi spuse fetei că persoana cu care trebuia să se vadă nu ajunsese încă la întâlnire. Celestia își scoase telefonul din ghiozdan și îi analiză ecranul. Mesajul pe care îl primise cu două ore în urmă, în timpul orei de matematică, era foarte clar: „*Mi-e dor de tine. Hai să ne întâlnim la 11:00 în vestiarul băieților*”.

Adolescenta oftă. Și ei îi era dor de cel care îi lăsase mesajul, dar se părea că trebuia să mai aștepte până să se vadă cu el. Deja obosită de situație, fata se duse și se așeză pe una din băncile de lemn care mărgineau încăperea.

Vestiarul băieților era un loc auster cu pereții vopsiți în gri și cu pardoseala tot gri întreruptă de pietricele minuscule și negre. Singurele care mai deschideau puțin atmosfera erau cele două băi albe cu dușuri strălucitoare ascunse adânc în spatele unuia dintre pereți. Băile fuseseră moder-

nizate anul trecut printr-un proiect european de îmbunătățire a condițiilor din școli și veneau echipate cu oglinzi, chiuvete și dulăpașe noi.

Celestia puse telefonul înapoi în ghiozdan și scotoci înăuntru până ce găsi ceea ce căuta: peria de păr. Își lăsă restul lucrurilor pe bancă și se duse spre una dintre băi ca să-și refacă coafura. Până la urmă, faptul că el întârzia, putea fi și un lucru pozitiv. Însemna că avea mai mult timp ca să se pregătească.

Ajunsa în baie, Celestia se uită la imaginea ei reflectată în oglindă. În ciuda așteptărilor, după trei ore de școală arăta la fel de frumoasă ca dimineață la prima oră când ieșise din camera de cămin. Iar asta se întâmpla în mare măsură pentru că Celestia *era* frumoasă. Tânăra nu era ipocrită și nici nu încerca să se prefacă modestă. Se simțea bine în pielea ei și știa că zeci de fete ar fi ucis ca să aibă înfățișarea ei.

Celestia Gauntlet avea pielea în nuanța piersicii, iar fața ei micuță avea forma perfectă de triunghi. Vene subțiri și albastre îi traversau tâmplele scoase în evidență de chipul ei slab. Nasul ei era drept și gura avea buze pline și rozalii. Dar ce scotea într-adevăr din anonimată fața Celestiei erau ochii verzi și strălucitori ca două smaralde și părul ei auriu, care îi curgea în valuri pe spate.

Adolescenta se apucă să-și netezească buclele cu grijă, atentă să nu rateze vreuna.

– Arăți bine, Celestia.

Adolescenta se întoarse din fața oglinzii și se uită în spatele ei. Jaden venise! În sfârșit, Jaden venise!

Cu peria în mână, Celestia alergă spre băiatul din fața ei, iar el abia avu timp să lase ghiozdanul să-i cadă pe podea înainte de a lua din plin contactul cu trupul ei subțire.

Celestia era foarte fericită de fiecare dată când îl vedea pe Jaden. El era aproape-iubitul ei de două luni și, deși nu fuseseră decât la două-trei întâlniri în oraș de când începuse totul, lucrurile păreau că aveau să se schimbe. Cel puțin asta îi sugera faptul că el o numea „ochii mei verzi”. Asta,

și săruturile lor, care deveneau din ce în ce mai insistente și mai pătimase pe timp ce trecea.

Jaden își puse mâinile în jurul taliei ei și o trase mai aproape de el.

– Mi-ai lipsit mult, spuse Jaden cu mâinile încă odihnindu-se deasupra umerilor ei. Celestia îi putea auzi respirația sacadată în vocea de obicei atât de calmă.

Adolescenta zâmbi. Chiar îi plăcea de Jaden. Îi plăcea cât de încins și de hotărât era. Îi plăcea zâmbetul lui larg și felul în care arăta... *Felul în care arăta*. Jaden era diferit de toți băieții cu care ieșise Celestia vreodată. De fapt, era diferit de toți băieții de la Liceul Filologic, punct. În primul rând, Jaden era atrăgător. În al doilea rând, Jaden era atrăgător. Adică foarte, foarte atrăgător.

Băiatul era înalt, cu mușchi proeminenți pe brațe. Părul lui era scurt și închis la culoare, contrastând teribil cu pielea albă și pistruii roșiatici de pe fața sa. Ochii lui erau căprui și surzătorii. Ajuta și faptul că look-ul lui era completat de hanorace, jeanși în nuanțe sobre și adidași în culori stridente, dându-i un aer de băiat de cartier. Practic, de când se mutase în clasa a X – a B (o clasa paralelă cu cea a Celestiei) la începutul anului acela, fusese un magnet pentru toate fetele din școală. Și totuși, el o alesese pe ea, ceea ce o făcea pe Celestia să fie nemaipomenit de plină de sine.

– Da? Cât de mult? întrebă ea, ridicând provocatoare dintr-o sprânceană.

– Lasă-mă să-ți arăt, veni răspunsul răgușit al tânărului.

Jaden își aplecă capul spre ea și o sărută. Buzele lui erau fierbinți peste ale ei și ceva din mirosul lui, din aerul de urgență a gestului făceau lucrurile să fie și mai incitante decât de obicei.

Celestia răspunse imediat sărutului. Era de parcă totul era despre a trăi pe repede înainte într-un spațiu secret unde inimile lor băteau una peste alta cu intensitatea unor tunete. Era de parcă... Dar Celestia nu mai putea gândi nimic. Tot ce putea să facă era să se lase în voia simțurilor.